

Vážení farníci,

rozloučili jsme se s nejkrásnějším měsícem v roce, měsícem Panny Marie. Vedle májových pobožností jsme slavili první svatou zpověď dětí, svatodušní vigílii i hromadné udílení svátosti nemocných našim bratřím a sestrám. V souvislosti s tím je třeba ještě jednou vděčně ocenit obětavou práci paní kostelnice, úsilí sboru, scholy a všech ostatních, kteří podle svých schopností přispěli a stále přispívají – nejednou nedoceněni - ke kráse a důstojnosti bohoslužeb.

Před námi jsou poslední týdny letošního školního roku. Na jeho konci dostanou školáci vysvědčení - hodnocení jejich schopností a snažení za uplynulých deset měsíců. Většina z nás žádný papír se známkami nedostane. To však neznamená, že nejsme hodnoceni. Býváme posuzováni okolím, známými a především Bohem. Pouze u něj máme jistotu hodnocení spravedlivého, milosrdného a komplexního. Nebeský Otec nepřehlédne jedinou maličkost, která hovoří v náš prospěch. V srdci jeho Syna je dost místa pro každého. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova pro nás může být připomínkou nekonečné Boží lásky a symbolickou bránou do měsíce června. V něm nás mimo jiné čeká oslava sv. apoštolů Petra a Pavla, patronů farního kostela a slavnost Narození sv. Jana Křtitele. Budeme děkovat za uplynulý školní rok a prosit za ochranu pro dny prázdnin. Významným momentem v životě naší farnosti bude první svaté přijímání osmi dětí, které v těchto dnech připravujeme svou modlitbou.

Život farnosti se ani zdaleka neomezuje pouze na slavení bohoslužeb. Pomalu se do širšího povědomí dostává možnost pohovořit si na faře nad šálkem kávy po nedělní dopolední mši sv. Tradiční setkání farnosti bude letos spojeno s oslavou prvního svátého přijímání. Pro děti připravujeme loučení se školním rokem spojené s hrami a opékáním uzenin. Podařilo se zhotovit nové přípojky k faře i připravujeme rekonstrukci další části přízemí objektu.

Vážení farníci, lidová tradice zasvětila červen Božskému srdci Páně. Prosme v těchto dnech, aby také naše srdce byla otevřená pro vše dobré, co život přináší.

P. Pavel Tobek

Naši prvokomunikanti

V pátek 13. května přijalo osm dětí naší farnosti (Alena, Barbora, Eva, Karolína, Kateřina, Lukáš, Petra a Tereza) poprvé svátost smíření z rukou otce Pavla. Udílení svátosti bylo součástí kající bohoslužby, které se spolu s věřícími aktivně zúčastnily i jmenované děti. Během prosebných modliteb, přímluv a zpěvu odcházely po jednom do kaple, kde vyznaly své hříchy a dostalo se jim rozhřešení.

Na přijetí svátosti smíření se děti připravovaly po šest předcházejících týdnů a nyní se následně připravují na první přijetí Eucharistie.

První svaté přijímání se v naší farnosti uskuteční při mši svaté v **neděli 26. června v 9 hodin**. Vzpomeňme ve svých modlitbách na naše malé farníky a vyprošujme jim i jejich rodinám hojnost darů Ducha svátého, aby přijímání těchto svátostí jim bylo v jejich životě trvalou posilou a povzbuzením.

Josef Poživil

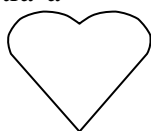
Srdce Ježíšovo, Božské srdce

Tak je tu červen. Měsíc plný mnoha krásných svátků – Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, Neposkvrněného Srdce Panny Marie, Narození sv. Jana Křtitele, sv. Petra a Pavla... A právě jeden z nich je obzvláště důležitý – Srdce Ježíšovo. V dnešním světě, ve kterém se rozmohlo tolik osamocení a beznaděje, potřebují všichni poznat Boží srdce.

To srdce, které odpouští, které se o lidi stará a které uzdravuje. Toto srdce není naplněno nedůvěrou, touhou po pomstě a nenávisti. Touží jen po jediném: lásku rozdávat a jako odpověď pak lásku přijímat. Toto srdce trpí, když vidí lidské utrpení a lidskou nedůvěru svěřit se Božímu srdci, které chce rozdávat útěchu, naději a odvahu.

Úcta k božskému Srdci Páně se rozšířila zvláště od 17. století. Podnětem k tomu byla zjevení svaté Markéty Marii Alacoque (1674), ve kterých jí bylo dáno poznat lásku Ježíšova Srdce. Probodené srdce, ovinuté trním,

s plameny a křížem, symbolizuje Ježíšovu nepodmíněnou lásku k člověku.

Ve všech národech je srdce symbolem středu lidské bytosti, symbolem lidskosti, vztahů, symbolem lásky... Kdyby svět zapomněl na „srdce“, zavládla by v něm jen vůle a rozum. Tak by se svět stal chladným a krutým.

Proto přišel Boží Syn na zem, aby ukázal, že Bůh je láska a že má své srdce otevřené pro každého člověka.

„Bůh je navždy skála mého srdce a můj podíl.“
(Žl 73,24)

Z celého srdce bych přála nám všem, abychom dokázali to nové srdce, které bylo stvořeno v každém pokřtěném člověku, přimět k tomu, aby tlouklo. Není to ovšem jednoduché - musíme ho trénovat.

Terezie Nováková

Výsledky dotazníku pro čtenáře časopisu GABRIEL

Přinášíme výsledky dotazníku v rámci farního časopisu Gabriel. Dotazníky byly vloženy do březnového čísla.

Rozložení respondentů

Bylo vytištěno a do časopisů vloženo 70 dotazníků. Všech odevzdaných dotazníků k 1. 5. 2005 bylo 23, z toho 22 % vyplnili muži, 78 % ženy. Podle věku: 4 % respondentů kategorie 81 – 90 let, 26 % kategorie 71 – 80 let, 9 % kategorie 61 – 70 let, 26 % kategorie 51 – 60 let, 4 % kategorie 41 – 50 let, 9 % kategorie 31 – 40 let, 18 % kategorie 21 – 30 let, 4 % kategorie 11 – 20 let a 0 % kategorie do 10ti let.

Otázka po otázce

- 1) *Přejete si, aby se tento časopis vydával i nadále?* Na tuto otázku odpovědělo 100 % ano. To nás opravdu velmi těší.
- 2) *Jste spokojeni s kvalitou obsahu?* 4 % respondentů odpověděla ne (uvítali bychom náměty obsahu, aby se i pro Vás stal plnohodnotným) a zbylých 96 % ano.
- 3) *Jak hodnotíte celkový vzhled?* (1...výborně, 5...nedostatečně) Celkový vzhled hodnotilo opět 100 % respondentů z čehož 18 % - 3, 39 % - 2, 43 % - 1 (budeme se snažit vzhled upravit, půjde to ovšem krůček po krůčku.)
- 4) *Jaká cena by podle Vás byla optimální?* Pro 4 % respondentů zdarma (velmi rádi), 9 % cena 1 – 5 Kč (i to je fajn), 48 % cena 6 – 10 Kč (to jste odhadli dobře náklady na jeden výtisk), 26 % je ochotno mít časopis za 11 – 15 Kč (velmi děkujeme), 13 % připouští cenu více jak 15 Kč (vřelý dík!) – Vám všem upřímně zaplať Pán Bůh!
- 5) *Jste spokojeni s velikostí písma?* 9 % našich čtenářů by mělo raději písmo menší, zbylým 91 % respondentů současný stav vyhovuje.
- 6) *Jaká velikost časopisu Vám vyhovuje?* Pro 22 % by byl optimální formát A5 (poloviční oproti stavu současnému), 78 % vyhovuje současný formát A4. Je jisté, že „kabelkový“ formát by byl optimální, ale porovnáme-li to s formátem např. katolických novin, chtělo by to zvětšit (A3), ne?
- 7) *Co se Vám v časopise zatím nejvíce líbilo/nelíbilo?* Velmi tvůrčí otázka. Je velmi překvapivé, že se Vám většina věcí v časopise líbí – různost témat, ukázky z farní kroniky, úvahy přispěvatelů článků o životě, humor a mnohé další... Byli jsme velmi rádi i za to, že někteří z Vás uvedli, co by bylo dobré zlepšit – více informací o dění ve farnosti, aktualitky, informace o křtech, svatbách, kulatých narozeninách, pohřbech, snažit se omezit články, které si je možno přečíst jinde (toto je opravdu velmi těžké, ale pokusíme se – chtělo by to nějaké špióny mezi farníky).
- 8) *Které číslo se Vám zatím nejvíce líbilo?* 30 % - 1, 30 % - 2, 30 % - 3, 10 % - neodpovědělo.

Všem Vám velmi děkujeme a těšíme se na spolupráci s Vámi. Jakékoli náměty, připomínky směřujte na redakční radu osobně, nebo na adresu v tiráži. DÍKY!

Z kronik našich předků, aneb to dávno odvál čas

Oprava děkanského chrámu Páně sv. Petra a Pavla v letech 1908 – 1911

(na pokračování)

Nastalo tedy jednání nové u c. k. místodržitelstva, ministerstva centrální komise a rozličných kanceláří. Mezi tím ministr krajan Dr. Pacák rezignoval a na jeho místo nastoupil Karel Prášek a proto muselo se znovu vyjednávat ústně i písemně, úředně i soukromně. Konečně podařilo se obětavému úsilí purkmistra a předsedy spolku pro opravu chrámu Dr. Jana Zimmera, že c. k. ministerstvo kultur a

vyučování vynesem ze dne 3. listopadu 1908 číslo 27508 subvenci 40 000 K ze státních prostředků sice přislíbilo, avšak s tou podmínkou, že obec časlavská jako patron kostela se právoplatně zaváže, že veškerý náklad, který vznikne restaurací kostela, pokud nebude kryt zemskou a státní subvencí, bez ohledu na jeho výši sama ponese, aby provedení zamyšlené opravy zaručeno bylo, poněvadž obec dávno před tím se usnesla, že přispěje na restauraci kostela 40 000 K, nezbylo než svolati novou schůzi zastupitelstva a této předložiti podmínku c. k. ministerstvem kultur předepsanou.

Milý Davide . . . ,

aneb na okraj dopisu, který mi nebyl adresován

Číst cizí korespondenci bývá vnímáno jako neslušnost. Dopis začínající slovy: „Milý Davide...“ charakter soukromé pošty nemá. Spíš připomíná další větu skladby, kterou pro nás skládá bývalý houslista a dnešní generální vikář Mons. Josef Socha. V úvodních taktech slyšíme selanku motivů téměř pohádkových. Následuje střední část s optimistickým výhledem do budoucna a celé dílko vrcholí dramatickým finále, které má snad přinést očištný účinek. Kompoziční schopnosti i motivaci k tvorbě ponechám svobodné úvaze čtenářů (posluchačů).

V těchto dnech slyší mé necvičené uši znít farností ještě jinou hudbu – krásnou symfonii (volně z řečtiny: lahodný souzvuk tónů) solidarity a podpory, které se mi od vás dostává. Z míst předpokládaných i nečekaných zní jednotlivé hlasy. Každý má svou vlastní barvu i intenzitu, ale všechny sdělují to samé – nejste nám lhostejný, stojíme o Vás. Je to krásná skladba, která těší srdce a ujišťuje o smysluplnosti toho, oč jsem spolu s vámi usiloval.

Jsem velice vděčný za všechny projevy přízně, kterých se mi dostalo a dostává. Zároveň nemohu skrýt obavu z falešných tónů, které ve finále mohou pokazit celkový dojem z našeho jedenáctiletého společného snažení.

Prvním falešným tónem by mohla být nevráživost vůči adresátovi. David ten dopis ani nevymyslel, ani nenapsal. Ve svém věku má právo být radikální i naivní. Více schopnosti předvídat snad mohli projevit dospělí. Na tom však už příliš nezáleží.

Nezbytným předpokladem harmonického zvuku je ochota každého přijmout svůj part. Tím mým je poslušnost vůči biskupovi. Jdu, kam mě posílá a dělám, co mi uloží. Skvělý sólista pokazí skladbu, pokud odmítne hrát s ostatními. Nehodlám být tím, který kazí a o totéž prosím i vás. Nedovolte, aby rozhodnutí o mém odchodu vedlo ke ztrátě respektu vůči biskupovi. Mrzelo by mě, kdyby z naší farnosti směřoval směrem k biskupství nesouzvuk telefonátů, petic a dopisů. Před pár týdny jsme to už zažili a výsledek začíná slovy: „Milý Davide...“

Ještě jednu obavu mám. V srpnu přijde nový dirigent. Bude jím pravděpodobně P. Stařík z Poděbrad. Také jeho noty píše biskup. P. Stařík si nezaslouží, aby se sympatie vůči mé osobě přetavily v odstup vůči němu. I to už tu bylo.

Ač nemám hudební sluch, a někdy to dost skřípalo, rád jsem s vámi hrál a myslím, že nic nebrání tomu, abych tak činil i nadále. Už nebudu třímat taktovku ale ještě nějaký čas budu členem orchestru. Ztratím právo užívat kulaté farní razítko, ale ne právo zpovídat a modlit se s vámi. Nebudu mít povinnost úřadovat, opravovat a účtovat, dál ale budu vnímat jako svou povinnost být vám nablízku a najít si čas pro každého, kdo o to bude stát.

Říká se, že konec korunuje dílo. Hrejme i nadále s noblesou a nadhledem a nedopust'me už druhý trapný závěr v jediném roce.

P. Pavel Tobek

„PRAVÁ FARNOST JE TAM, KDE SE VŠICHNI NAVZÁJEM MILUJÍ.“

Papež Pavel VI.

Letošní rok 2005 je označen nejvyšším představitelem české biskupské konference, olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem **Rokem farnosti**. Měla by to být duchovní výzva pro každého z nás – jak žiji, naplňuji poslání křesťana ve farnosti, co dělám z lásky pro farnost? Podotýkám – z lásky, neboť k té vyzývá sám Pán Ježíš.

„Ať jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou jedno v nás.“ Jan 17, 21

Společenství není skutečnost, která se dá zorganizovat, naplánovat. Společenství znamená prosté, nekomplikované sjednocení všech farníků. Zdůraznil to II. Vatikánský koncil. Bez lásky a milosti Ducha svatého je to nemožné.

Proč máme být společenstvím? Protože podle něho mohou lidé poznávat velikost tajemství církve, ovšem je zapotřebí vždy vycházet z pokory a lásky k Bohu.

„Bez lásky nic nemá smysl.“

Je tato láska viditelná i v čáslavské farnosti? Láska je jednota, porozumění, sdílení, ... Bohužel, čáslavská farnost není v jednotě. Neustále – už půl roku se táhnou problémy, pomluvy a „mudrování“:

- jaká byla osoba pastoračního asistenta Petra Jelena
- jak se choval a chová kněz P. Tobek
- co rozhodl generální vikář J. Socha, ...

K čemu to vede?

Vytvářejí se nezdravé skupinky (třeba kolem samotného kněze), které netvoří společenství, jak to

chce Bůh. Stydím se za ty farníky, kteří ubližují ostatním, i když s námi zároveň chodí do jednoho kostela. Kteří jsou tak „aktivní“, a přitom jim chybí to základní – vzájemná úcta, láska a uznání snahy o dobrou věc mezi sebou navzájem. Pýcha, závist, arogance – to lidské „JÁ“ – to jsou nebezpečné jedy, které probíhají v krvi tolika jednotlivců.

Papež Pavel VI. říká:

„Milujte se! Mějte se rádi! Milujte bližního jako sebe sama! Jak by to bylo opravdu úžasné, kdyby naše farnosti ukazovaly, čím má naše církevní společenství být, totiž lidmi, kteří se původně neznali, skupinami, lišícími se zvyky, výchovou, původem, věkem, povoláním, atd., ale když se ocitnou v církvi, ukazují se pak najednou a cítí se jako další jádra bratří.“

Stávají se přáteli, hledají, kde se co dobrého dá pro bližního vykonat, dají okamžitě k dispozici srdce i ruce a tak ukazují: „K tomu nás volá Pán!“

Připomeňme si slavnostní Kristovo slovo: „Podle toho poznají, že jste opravdu mými učedníky, mými věrohodnými následovníky a věřící, budete -li se navzájem milovat.“

Prosím vás všechny, kteří máte srdce otevřené, o pomoc modlitbou, láskou, milým slovem, za uzdravení této „nemocné“ farnosti, za povznesení ducha ke slávě Boží. Věřím, že nám Matka Boží pomáhá a pomůže. Také chci věřit tomu, že poznáme, že čáslavská farnost může být opravdu společenství a rodina.

Aneta Chládeková

„Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá,“

aneb Člověk a jeho chování k biosféře (přírodě)

Zájem o globální problémy vzrůstá mezi vědci i politiky už od 70. let dvacátého století. Byla zpracována celá řada projektů a modelů na vytvoření udržitelného zdroje naší planety. Jednou z nejvýznamnějších akcí byla konference uspořádaná OSN v roce 1992 v Rio de Janeiru. Vědci a politici se pokusili odhalit příčiny dnešního stavu biosféry.

Současný stav je způsoben nadměrným rozvojem techniky a neustálou snahou získat co nejvýhodnější ekonomické podmínky pro malou část obyvatel. Především severní část polokoule naší Země žije na

úkor neopodstatněného čerpání zdrojů; doslova se plýtvá surovinami, energií, potravou a dalšími zdroji, které planeta poskytuje.

Ani obyvatelé jižní polokoule nejsou na současném stavu bez viny. Přes všechny problémy a neshody se podařilo alespoň na problémy ukázat a nabídnout určitá řešení.

Nepodařilo se však překonat nedůvěru mezi státy, povznést společné zájmy lidstva nad zájmy zemí nebo skupiny zemí. Měli bychom si uvědomit, že následky energetické krize a důsledky skleníkového efektu

musí lidstvo řešit jako celek za účinné podpory každého jednotlivce.

Na základě výzkumů a studií byly stanoveny hlavní problémy lidstva, tzv. globální (*celosvětové*). Jednotlivé problémy jsou vzájemně propojeny tak silně, že nelze odpovědně stanovit jejich pořadí. Patří k nim: násilí ve světě, růst lidské populace a potravinový problém, ochrana zdraví obyvatel, problémy chudoby, zachování druhové rozmanitosti života, úbytek tropických pralesů a šíření pouští, hospodaření s vodou, ohrožování půdy, znečišťování atmosféry. A nakonec jednu malou otázku: můžeme

svým chováním a jednáním některé problémy ovlivnit? Samozřejmě, stačí jen chtít - když se budeme k biosféře chovat dobře, i ona nás přestane trestat svými povodněmi a dalšími zkázkami, které nás ničí! Někteří si však řeknou: „Ale to není žádná pravda“. Ale je! Jen si nikdo z nás nechce přiznat to, že ničí své domovy svou vlastní chybou.

Jak řekl jeden starý mudrc: „Jestli se budete chovat pěkně ke všemu, co Vás obklopuje, i ono se bude chovat pěkně a nakonec budete nejlepšími přáteli“. Tuto větu noste stále na srdci a když uvidíte někoho dělat něco špatného, vzpomeňte si na ni!!

Jana Vávrová

Děni očima dětí – dětská mše svatá

Dnes jsme byly osloveny, zda bychom nechtěly napsat něco o dětské mši svaté. Malý článkuček do časopisu Gabriel. A tak se o to tedy já Lenka a má kamarádka Verča pokusíme.

Nejdříve musíme napsat, kdy se dětské mše konají. Začneme tedy touto informací. Scházíme se každé úterý v 17.30 h v chrámu sv. Petra a Pavla. Příprava ke mši svaté začíná ale o něco dříve. Sejdou se tu děti, kteří tvoří malou kapelu, která hraje a doprovází malé i větší zpěváky během mše svaté. Spolu s paní učitelkou si připraví skladby a domluví se na celém programu. My, kteří nehrajeme na žádný hudební nástroj, se snažíme zpívat. Všechny děti si najdou svá místa vpředu a dospělí sedí většinou vzadu.

Mše svatá začíná: pan farář s panem Poživilem nás tu vítají. Tématem tohoto a několika předešlých

povídání je Duch svatý a Seslání Ducha svatého. Pan farář si pro nás vždy vymyslí nějaké úkoly, hádanky a luštěnky. My musíme odpovídat na jeho zvědavé otázky, které nejsou vždy zcela jednoduché. Nalézt správnou odpověď dá někdy práci a zažijeme u toho i legraci. Ale nakonec se nám to vždy podaří, výsledkem je například pěkný plakát s otisky našich rukou.

Mše svatá pomalu končí a ještě musíme losovat o našeho růžového hrošíka. U koho bude příští týden na návštěvě? Tentokrát to byl Vilík. Snad se příště usměje štěstí i na nás a růžový hrošík se podívá také k nám, můj bráška Slávek by si to moc přál. Nebo se štěstí usměje na Vás?

Lenka a Veronika

Putování za Pannou Marií na Schořov

Již tradičně se letos opět uskutečnila farní pouť do Schořova. Sešli jsme se před chrámem sv. Petra a Pavla v sobotu 7. 5. 2005 a posílení požehnáním našeho patera Pavla Tobka jsme společně pěší putování zahájili.

Přestože celou noc a ještě ráno hustě pršelo, na cestu se nám opět už tradičně vyčáslilo! Děti si zpívaly do kroku a tak nám cesta krásnou jarní přírodou vesele ubíhala. Několikrát jsme se během poutě krátce zastavili a společně se pod širým nebem modlili růženec.

Každý z nás má nějaké trápení, ať malé či velké. Také proto nás Panna Maria volá k sobě. Uvědomila jsem si, jak něžně to dělá. A tak jsme jí každý nesl své starosti i poděkování.

Konečně jsme před polednem doputovali do její náruče, ke kapli na krásném návrší nad vískou Schořov. Zdejší farníci v čele s paní kostelnicí nás vřele přivítali a připravili nám výborné občerstvení. U kaple jsme se setkali všichni, pěší poutníci i ti, kteří přicestovali po vlastní ose – na kole, autobusem či autem. Záhy jsme mohli nasytit i duši. Po litaniích k Panně Marii jsme rozjímali při houslovém koncertu pana Petra Jelena. Následovala krásná mše svatá, kterou sloužil náš pater Pavel Tobek. Na závěr jsme dostali požehnání a vraceli se zpět do naší reality.

Díky Panno Maria za Tvé laskavé objetí!

Bože dej, ať se do Tvé náruče vracíme každý den a opět též za rok, na Schořově...

Martina Šímová

Rok eucharistie a odpustky

V loňském roce vydal papež Jan Pavel II. apoštolský list *Mane nobiscum Domine* (Zůstaň s námi, Pane) kterým vyhlásil pro období říjen 2004 až říjen 2005 rok eucharistie. Cílem je povznesení úcty k Nejsvětější svátosti a z toho vyplývající duchovní užitek. Jedním z prostředků je možnost získat odpustky. Odpustek znamená, že se před Bohem odpouštějí časné tresty za hříchy, které už byly v sv. zpovědi odpuštěny (viz Katechismus katolické církve 1471 – 1479).

Odpustky se udělují za obvyklých podmínek, to je svatá zpověď, svaté přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a nemít zalíbení v žádném hříchu. Při splnění těchto „univerzálních“ podmínek může v tomto roce eucharistie získat plnomocné odpustky každý, kdo se pozorně a zbožně zúčastní některého liturgického úkonu anebo pobožnosti ke cti Nejsvětější svátosti, ať už slavnostně vystavené, nebo

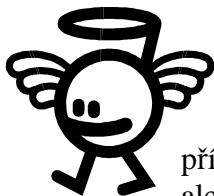
uchovávané ve svatostánku.

Lidé, kteří nemohou navštívit Nejsvětější svátost v kostele, mohou získat plnomocné odpustky tam, kde se zdržují, jestliže jsou rozhodnutí odříkat se kteréhokoli hříchu a projeví-li úmysl splnit tři „univerzální“ podmínky, jakmile to bude možné. Mimo to vykonají v duchu opravdové víry a upřímné touhy duchovní návštěvu Nejsvětější svátosti, pomodlí se modlitbu Páně, vyznání víry a přidají nějaké zbožné zvolání k Ježíši přítomnému v Nejsvětější svátosti (např. - Velebena budiž bez ustání Nejsvětější svátost oltářní).

Připomínám, že prvotním cílem nemá být hromadění odpustků, ale povznesení úcty k eucharistickému Kristu. Návštěvy (fyzické i duchovní) Ježíše Krista přítomného ve svatostánku by měly být samozřejmou součástí života věřícího katolíka.

Světcí

(pokračování z minulého čísla)

Člověk má někdy trochu strach obracet se na Boha přímo, a pak je tu světec. Prosí jej o ochranu, o pomoc, o přímluvu. Ten člověk sice žil někde jinde, ale náš kostel je mu zasvěcen, proto je to

NÁŠ člověk. V misijních dobách to byla dobrá integrace.

Každý dnes pokřtěný, ať malý či velký, dostává nové jméno; známe i změnu jména při vstupu do kláštera nebo při biřmování. Nový jmenovec se tak stává jakýmsi „adoptivním“ synem toho kterého světce.

Jméno zároveň dávalo člověku jakýsi jeho program, jméno není nějaký nahodilý shluk písmen, je to něco, co i uchu libě zní. Jméno Svatopluk zajišťovalo, že jeho nositel bude dobrým vojevůdcem, Václav – Věnceslav – bude ověnčen slávou atd.

Misionářům velmi záleželo na tom, aby brzy v zemi vznikl „kult světce“, pokud to byl někdo z domácích (u nás např. sv. Václav, sv. Ludmila či sv. Vojtěch), bývalo pak mnohem snazší křesťanství udržet. Naši první světcí byli také našimi prvními vyslanci zejména na východ. Dodnes se zde např. jméno Ludmila hojně využívá.

A pak přišel ke slovu kalendář. Ten s číselnými daty se již dávno používal, ale přibývalo jmen, různých výročí úmrtí či umučení a najednou jich bylo tolik, že se to stávalo nepřehledným. To, že dnes slavíme svátek některého světce, zároveň nositeli toho jména připomíná, aby si uvědomil, co všechno ho s jeho

P. Pavel Tobek světce spojuje; motivuje ho to také k tomu, aby se tomu „svému“ světcí co nejvíce podobal. Ještě do nedávné doby bývaly české země spojeny se zemědělstvím. Bohužel, zrušení zemědělského způsobu života vede i k zániku některých návyků, které přetrvávaly staletí. Dnešní módní jména, dávaná po hrdinech ze seriálů, která často ani nenajdete v kalendáři, jsou jen jedním z důkazů.

Museli jsme si toto vše vysvětlit, abychom pochopili, že světcí k našemu životu patří, i když v těch úplně prvních křesťanských staletích se zdálo, že nebudou potřeba. Očekávalo se totiž, že druhý Kristův příchod nastane ne-li zítra, tedy pozítří už určitě. Svatí nám tedy ukazují cestu, dávají příklad. A každého z nás, nositele různých jmen, odkazují do jednoho „rodu“ Josefů, Karlů, Marií...

(Z přednášky prof. Jana Sokola)

AnnaPoživilová

Miluj Ježíše ukřižovaného v sobě,
v nespočetných podobách svých bolestí,
ale miluj ho především kolem sebe,
ve všech bratřích a sestřích.
Jestli si mezi nimi můžeš vybrat,
pak ho miluj v těch nejhršíšnějších,
nejubožejších a nejopuštěnějších.

Milý Otče Pavle!

Tento velký dar lásky
Vám k Vašemu svátku
vyprošují
Vaši farníci.

Okénko světců

Sv. Antonín z Padovy (svátek 13. 6.)

Tento kněz a učitel církve se narodil kolem roku 1195 v Lisabonu a rodiče mu dali jméno Fernando. Do 25 let byl řeholním kanovníkem v rodném Portugalsku a studoval teologii v Coimbre. V touze stát se misionářem a snad i mučedníkem vstoupil do řádu františkánů, přijal jméno Antonín a byl poslán do Maroka, aby tam pracoval mezi muslimy.

Zdraví ho však zradilo a musel se vrátit do Evropy, kde nějaký čas žil jako poustevník poblíž Forli v Itálii. Brzy se zjistilo, že má neobyčejné nadání ke kazatelské činnosti, jíž se věnoval 9 let. Zároveň i vyučoval a plnil v Itálii a ve Francii různé úkoly dané řádem. Byl pozoruhodným znalcem bible a jeho kázání dokázala ovlivnit prosté lidi i učence, ať již mluvil o správném životě, nebo horlil proti bludům. Zemřel 13. 6. 1231 ve svém klášteře v Arcelle u Padovy. Jeho hrob v Padově se stal poutním místem a jeho přímluvám je připisováno mnoho zázraků.

Byl přísný a nebojácný, nemilosrdný k utiskovatelům bezbranných a hříšnému kléru. Byl nazýván „kladivem kacířství“. Uchovaly se texty mnoha jeho kázání. Za necelý rok po jeho smrti byl prohlášen za svátého a v roce 1946 za učitele církve. Zobrazován bývá jako mladý muž s Ježíškem v náručí a lilii v ruce.

Letní tábor

Prázdniny se blíží a s nimi tábory, táborničení, táboráky, táborníci, tábornice, táborité - ne, ti našťestí ne a s nimi plno dobrodružství a zážitků.

Jedním z nich je i letní Ministrantský tábor. Je velmi oblíben, proto se ho účastní i řada čáslavských ministrantů. Například loni tam byli Jěňa, Martin, Dušan a Štěpán, Pepa a já. Tábor se pravidelně koná v severních Čechách, letos ve Sloupu u Nového Boru. Tábor je výhradně pro chlapce ve věku od 8 do 15 let.

Táborový řád je obdobný jako u ostatních táborů s tím, že od 7³⁰ bývá pravidelně mše sv., po deváté hodině ministrantská schůzka a večer tématko, při kterém se scházíme nad biblí. Pak bývá večerní modlitba. Velkým lákadlem pro chlapce je mistrovství „světa“ ve fotbale, táborové hry a především dobrá parta kluků, kteří se na sebe těší celý rok, protože se většinou znají z minulých let. Všem, kteří tábor zajišťují, patří dík za všechno, co pro nás kluky na ministrantůáku dělají.

Sv. Jan Křtitel (svátek 24. 6.)

Předchůdce Ježíše Krista, o němž Kristus řekl: „Mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší než Jan“ (L 7,28). Janovými rodiči byli jeruzalémský kněz Zachariáš a Alžběta, příbuzná Panny Marie, jeho narození jim předpověděl anděl (L 1,5-23). Kolem roku 27 začal Jan vystupovat jako potulný kazatel, vyzýval hříšné, aby se káli, neboť království Boží je blízko a ty, kdo se vyzpovídali, omyl vodou řeky Jordánu.

Sám Ježíš za Janem přišel, aby se od něho nechal pokřtít, a Jan ho nazval „beránkem Božím, který snímá hříchy světa“ (J 1,29-36). Brzy poté byl Jan uvržen do vězení, protože vytkl Herodovi Antipovi, že se oženil se ženou svého nevlastního bratra Herodiadou. I ve vězení sledoval Ježíšovu činnost a vysílal posly, aby mu kladli otázky. Herodes však ve slabé chvíli slíbil Herodiadině dceři Salome, že jí dá vše, co si bude přát. Matka dívce poradila, aby žádala hlavu Jana Křtitele. Dostala ji (Mt 14,1-12) a tím, jak říká sv. Augustin, „neuváženě daná přísaha byla hanebně dodržena“.

Je možné, že Jan strávil nějaký čas ve společenství esejců, jejichž sídlo bylo objeveno r. 1947 v Kumránu u Mrtvého moře.

Patron: křtu, kovářů a pastýřů

A ještě pár vtipů:

**...časové znamení ohlásilo dvanáct hodin...
Upozornění pro policisty: NEHLEDEJTE
MALOU RUČÍČKU, JE DOČASNĚ SCHOVÁNA
ZA VELKOU.**

*„...a ovoce jezte se slupkou, je to mnohem zdravější.
Jaké máte nejradši?“ „Nejradši, pane doktore,
kokosové ořechy.“*

**Nově jmenovaný ředitel sedí ve své kanceláři,
přerovává si zálibně papíry na stole, když vtom
někdo zaklepe na dveře. Ředitel chce udělat dojem,
tak zavolá dále, zvedne sluchátko, načež vstoupí
člověk v montérkách. Ředitel přikryje sluchátko a
řekne mu moment. Potom povídá do telefonu:
„Spolehněte se pane ministře, všechno je zařízené,
kdyby byly nějaké problémy, tak zavolejte.“ Položí
sluchátko a zeptá se důležitě: „A vy byste
potřeboval co?“ Muž klidně odpoví: „Já jsem vám
přišel zapojit ten telefon...“**

Václav Poživil

COPAK TO NESETE
PANÍ KÁLEBOVÁ?

ÁLE, KLUK MI DONESL Z KENAANU
PÁR BORŮVEK NA KOLÁČ.

A MAMINKO,
TA TRAVIČKA,
KTEROU SPASEME,
BUDE SPASENÁ?

©2005

Čtenářské okénko, aneb literatura, která by neměla ujít vaší pozornosti

Vážení čtenáři, jistě jste si povšimli, že s úmrtím J.P.II. se na naše pulty v knihkupectvích vyvalilo neskutečné množství knih o jeho životě, myšlenkách, díle a pontifikátu, který nedávno svojí smrtí dovršil. I já jsem jich v ruce měla značné množství (a zdaleka ne všechny), tudíž doporučovat vám zde nějakou z publikací by vydalo na další číslo Gabriela. Proto jsem se rozhodla upustit pro tentokrát od knižní publikace a nasměrovat vaše oči na obrazovku televizoru.

Italská televize RAI uvedla opět na trh videokazety a DVD s titulem „Čtvrt století s Janem Pavlem II.“. Jedná se o dokument, který obrazem i slovem zachycuje nejdůležitější události ze života tohoto velkého papeže. V bohatém filmovém materiálu nechybí záběry z jeho cest, politických a ekumenických setkání a ze setkání s mladými lidmi. Film vystihuje Jana Pavla II. jako člověka, který celým svým životem podporoval a budoval dialog mezi lidmi, národy, politickými špičkami i náboženstvími, jako člověka neúnavně usilujícího o mír a pokoj ve světě, jako papeže, který významně ovlivnil dějiny celé církve i lidstva. České diváky potěší záběry z návštěv Svatého otce v České republice! Film je s českým komentářem a českým dabingem papežových promluv. (Režie: Clemente J. Mimun, cena VHS i DVD je 395 Kč, délka 60 min.)

Abych zachovala věrnost záhlaví této rubriky, dovoluji si vás ještě upozornit na jednu svěží knižní novinku. Jedná se o publikaci dr. M. Kašparů, který zahajuje stovkou svých „minutových“ zamyšlení novou knižní řadu s názvem

„Na minutu s ...“. V této publikaci si v myšlenkových „jednohubkách“ všímá nejrůznějších stránek lidského života. Nabízená zamyšlení je třeba nechat – podobně jako jednohubky na jazyku – volně rozplynout v našich vlastních úvahách. Co dodat, prostě je to stále ten starý známý, svěží v myšlenkách, Max Kašparů, jak ho známe už jeho dřívějších publikací a opět aktivizuje naši mysl i Ducha, který bývá v dnešní době někdy poněkud „unavený“. Ukázky: „Omyl. Dodatek ke známému latinskému přísloví „Mýliti se je lidské“ říká „a hloupé je v omylech setrvávat“. Jedním z důvodů, proč setrváváme, bývá pouhé hledání nápravy chyb, aniž bychom hledali také příčinu svých pochybení. Jistě, jsou v životě omyly, po kterých je nutné hledat nejprve řešení a teprve potom pátrat po příčinách. Takových situací ovšem není mnoho. Více je těch, kdy se musíme nejprve ptát po příčině. Náprava už přijde sama. Jinými slovy: Dobrý lékař neprohledí jen krvácející patu svého pacienta v ordinaci, ale prohlédne dokonale i jeho boty v čekárně...“ „Každý pohyb předpokládá energii. Jít cestami víry, naděje a lásky vyžaduje značné množství energie. Zkušenosti s tím mají ti, kteří se na uvedené stezky vydali. Formální katolíci, sedící v nasládlém klidu božítělových vzpomínek a chlácholivém stínu svého samospasitelství, o ní nemohou mít ani tušení...“

Ukázka z knížky: **Kašparů, M.: Jinými slovy** (Edice: Na minutu s, Karmelitánské nakl., 2005, cena 85 Kč)

Ilka Motyčková

GABRIEL – Vydává čáslavská římskokatolická farnost pro svou vnitřní potřebu nákladem 70 ks.
Adresa: Kostelní náměstí 186, 286 01 Čáslav, Tel.:327 312 907, **E-mail:** redakce.gabriel@seznam.cz

Redakční rada: Terezie Nováková, Martin Jusko, Lukáš Novák

Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátiť či upravovat. Cena dobrovolná.

VELKÉ DÍKY VŠEM, KTERÍ SE PODÍLELI NA TVORBĚ TOHOTO ČÍSLA!